

**Agustí
Ensesa
Bonet**

Gin Master.
Escola de
Tastavins
del Gironès.

Gintònic Fever-Tree

Tonic Water

Si un 70 % d'un bon gintònic és l'aigua tònica val la pena escollir una marca de la màxima qualitat i que combini bé amb la ginebra Master amb la qual pensem elaborar-lo. La clàssica Schweppes és encara avui la més demanada i molt ben acceptada pels habituals d'aquest glop llarg. Combina bé amb les ginebres en general i amb les més seques especialment. Últimament s'està demanant molt per

part dels clients més sibarites la tònica Fever-Tree. Es una tònica d'alta qualitat, clara i pura, amb una mica de gust cítric. És suau, gens empalagosa i combina molt bé amb totes les ginebres. Està elaborada artesanalment, amb quinina natural, sucre de canya i àcid cítric. És d'un gust i aroma deliciosos. Bombolla petita i ben integrada. Sensacions amargues, dolces i àcides molt complexes, però que no amaguen

les aromes fascinants de la ginebra. No té ni colorants ni conservants. El seu preu és superior a un euro, o sigui quasi el doble que les altres. Ha revolucionat el món dels combinats. Convé potenciar el gintònic amb pell de llima i llimona i afegir-hi una infusió de cardamom, ginebrina i altres espècies, que es el secret d'en Tony de la tasca gallega Esconxuro de Girona. Per a més informació: www.fever-tree.com.

Col·leccionisme

Esperanto

idioma internacional

Cent anys d'aquest moviment lingüístic a les comarques gironines

**Xavier
Romero**

L'Esperanto, aquella llengua amb pretensions d'universalitat que inventà i donà a conèixer el metge polac Lázaro Zamenhof el 1887, ja ha arribat amb escreix al centenari del seu naixement, i és precisament durant aquests darrers dies i mesos quan aquí i arreu s'estan celebrant tota mena d'actes commemoratius de l'efemèride.

Evidentment que aquesta llengua relativament fàcil i ben assequible per a la majoria dels idiomes occidentals finalment no hi arrelà; i al cap d'unes dècades s'acabaria imposant l'anglès com a parla vehicular per a les comunicacions, transports i relacions internacionals. No obstant això, i atès que en el món del col·leccionisme pràcticament no es llença res, a hores d'ara podem gaudir d'un sense fi de testimonis gràfics i documentals que ens n'assabenten de l'ús i la gran proliferació de què gaudí l'Esperanto.

És sabut que els col·leccionistes, els filatelistes bàsicament i també els d'altres branques populars i multitudinàries, basen una bona part de la seva activitat en l'intercanvi. Una peça fonamental per poder desenvolupar aquesta faceta tan enriquidora és la del correu postal, encara a l'actualitat de gran vigència; tota vegada que la missatgeria electrònica i per les ones no pot transportar objectes, elements físics i tangibles. Per comunicar-se pel mitjà tradicional, els usuaris s'han enginyat, en el transcurs del temps, diferents medis de parla, fins i tot a través de signes prèviament concertats. Tanmateix, i per donar una major facilitat a aquell flux de relacions internacionals, l'Esperanto innegablement que aportà un vincle d'unió i d'enteniment entre tantes persones separades entre elles per molts quilòmetres, i també per idiomes, fronteres, races,

creences i diverses sensibilitats. Especialment els països centre-europeus arribarien a tractar la llengua internacional amb respecte i amb una declarada atenció, tal com podem comprovar a través de centenars de segells, d'efectes filatèlics, de targetes, de llibres i d'altres documents. En aquests objectes impresos apareixen majoritàriament els signes d'identitat de les respectives nacions, el seu costumisme, folklore, atractius naturals i artístics. D'altra banda, un bon nombre d'esperantistes confeccionaven les seves pròpies targetes, algunes d'elles en forma de sèries temàtiques amb què obsequiar els seus corresponents, sense oblidar-nos dels radioaficionats i altres gremis d'aficionats.

Diferents editorials i associacions, així mateix, promocionaven la llengua tot editant gramàtiques i, per exemple, *La Espero*, l'himne esperantista. L'any 1904, la Hispana Societo Esperanto anunciava mitjançant les Postkarto: «llengua internacional auxiliar; rica, sonora, de fàcil adquisició; gramàtica amb 16 regles generals sense excepció; escampada ja per totes les nacions del món civilitzat. Llengua indispensable a qui necessiti mantenir relacions internacionals, i avui dia complement de la cultura de tota persona il·lustrada».

L'Associació protectora de l'Ensenyança Catalana, per la seva banda, l'any 1909 i amb motiu del V Congrés Internacional de Barcelona emeté una llarga sèrie de targetes que promocionaven llocs emblemàtics del país. A un bon nombre de poblacions gironines i catalanes es crearien grups esperantistes, amb el desenvolupament d'activitats, presentacions, congressos i emissió de targetes, vinyetes, segells i d'altres.

Gironins del segle XIX

Josep Marina Vega

Has vist l'embolic que hi ha amb el Marroc? –va dir-li a la seva dona mentre miraven les notícies.

–Si això és més vell... fa cent anys ja estaven així.

Josep Marina Vega va néixer l'abril de 1850 a Figueres, on el seu pare –militar de professió– estava destinat. Precisament, arran de l'ocupació paterna va viure la seva infantesa repartida entre Filipines, aleshores colònia espanyola, i Madrid.

Quan només tenia 13 anys, el jove Josep va ingressar a l'exèrcit com a cadet per seguir els passos del seu progenitor. Va començar a destacar com a militar durant la Tercera Guerra Carlina, ja que el 1872 –quan ja era tinent– va rebre la missió de frenar els carlins alçats en armes. Fruit de l'èxit de les seves campanyes arribà a comandant.

Durant la dècada de 1880 va tenir alguns càrrecs, però per millorar la seva condició econòmica va demanar destí a les colònies i fou enviat a Puerto Rico. Era el 1887 i tenia 37 anys. A continuació va passar a Filipines on, deixant de banda alguns parèntesis, va servir fins al 1897 quan els independentistes ja avançaven cap a la victòria.

El 1898, Marina va ser a Cuba, essent testimoni de la desfeta espanyola davant l'exèrcit dels Estats Units. Amb el canvi de segle, i ascendit a general, aquest militar nascut a Figueres va ser governador civil de Barcelona, Biscaia i València; a més, també fou director del Col·legi General Militar.

El 1905 va arribar el nomenament que el faria passar definitivament a la història: ser el governador militar de Melilla en un moment de màxima tensió amb les autoritats marroquines. Bona part del conflicte, en el qual també s'hi va involucrar França, era per controlar una zona minera explotada pels espanyols. Tot plegat va desembocar en la Segona Guerra de Melilla, que va fer que des de Madrid es mobilitzessin els reservistes catalans. Aquest fet, com és sabut, va desencadenar la famosa Setmana Tràgica el juliol del 1909. El 1910, una vegada superat el conflicte, Josep Marina va deixar el càrrec per passar a gestionar el territori marroquí controlat per Espanya. S'hi va estar fins al 1915. Tres anys més tard fou nomenat ministre de la guerra, però va ostentar pocs mesos la cartera. Posteriorment, el rei Alfons XIII el va nomenar senador vitalici.

Josep Marina Vega va morir el gener de 1926, quan encara no havia complert els setanta-sis anys.

les aromes fascinants de la ginebra. No té ni colorants ni conservants. El seu preu és superior a un euro, o sigui quasi el doble que les altres. Ha revolucionat el món dels combinats. Convé potenciar el gintònic amb pell de llima i llimona i afegir-hi una infusió de cardamom, ginebrina i altres espècies, que es el secret d'en Tony de la tasca gallega Esconxuro de Girona. Per a més informació: www.fever-tree.com.

que es el secret d'en Tony de la tasca gallega Esconxuro de Girona. Per a més informació: www.fever-tree.com.

Gironins del segle XIX

Josep Marina Vega

Has vist l'embolic que hi ha amb el Marroc? –va dir-li a la seva dona mentre miraven les notícies.

–Si això és més vell... fa cent anys ja estaven així.

Josep Marina Vega va néixer l'abril de 1850 a Figueres, on el seu pare –militar de professió– estava destinat. Precisament, arran de l'ocupació paterna va viure la seva infantesa repartida entre Filipines, aleshores colònia espanyola, i Madrid.

Quan només tenia 13 anys, el jove Josep va ingressar a l'exèrcit com a cadet per seguir els passos del seu progenitor. Va començar a destacar com a militar durant la Tercera Guerra Carlina, ja que el 1872 –quan ja era tinent– va rebre la missió de frenar els carlins alçats en armes. Fruit de l'èxit de les seves campanyes arribà a comandant.

Durant la dècada de 1880 va tenir alguns càrrecs, però per millorar la seva condició econòmica va demanar destí a les colònies i fou enviat a Puerto Rico. Era el 1887 i tenia 37 anys. A continuació va passar a Filipines on, deixant de banda alguns parèntesis, va servir fins al 1897 quan els independentistes ja avançaven cap a la victòria.

El 1898, Marina va ser a Cuba, essent testimoni de la desfeta espanyola davant l'exèrcit dels Estats Units. Amb el canvi de segle, i ascendit a general, aquest militar nascut a Figueres va ser governador civil de Barcelona, Biscaia i València; a més, també fou director del Col·legi General Militar.

El 1905 va arribar el nomenament que el faria passar definitivament a la història: ser el governador militar de Melilla en un moment de màxima tensió amb les autoritats marroquines. Bona part del conflicte, en el qual també s'hi va involucrar França, era per controlar una zona minera explotada pels espanyols. Tot plegat va desembocar en la Segona Guerra de Melilla, que va fer que des de Madrid es mobilitzessin els reservistes catalans. Aquest fet, com és sabut, va desencadenar la famosa Setmana Tràgica el juliol del 1909. El 1910, una vegada superat el conflicte, Josep Marina va deixar el càrrec per passar a gestionar el territori marroquí controlat per Espanya. S'hi va estar fins al 1915. Tres anys més tard fou nomenat ministre de la guerra, però va ostentar pocs mesos la cartera. Posteriorment, el rei Alfons XIII el va nomenar senador vitalici.

Josep Marina Vega va morir el gener de 1926, quan encara no havia complert els setanta-sis anys.

**Xavier
Carmaniu
Mainadé**
Historiador
i periodista